

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput XXXV. Qualiter deus animam ad se vocavit, et de amore et de
psalterio decum chordarum.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

geris; eoque dulcius et familiarius torrente meæ divinæ voluptatis inebriaberis. »

CAPUT XXXV.

QUALITER DEUS ANIMAM AD SE VOCAVIT, ET DE AMORE ET DE PSALTERIO DECEM CHORDARUM.

Vox Domini
penetrans
omnes cœli
angulos.

Amor in
specie
virginis suos
triumphos
cantat.

CUM vice quadam Dilectum animæ suæ præcordialiter affectaret, ille qui pauperis desiderium non solum audire, sed et prævenire dignatur, dulcissima et altissima intonans voce, eam taliter advocavit: « *Veni dilecta mea ad me.* » Eratque vox Domini tantæ sonoritatis ut totum impleret cœlum, et omnes cœli angulos penetrans dulcissime faceret consonare. Intellexitque per angulos omnes quæ in cœlo sunt animas designari quæ voci Domini gratulanter conjubilabant. Anima autem sic advocata statim affuit, stans coram Dilecto residenti in consistorio valde mirabili et eminenti, cujus columnæ anteriores ex electro erant, capitella habentes de smaragdo, et bases de sapphiro. Per smaragdum exprimebatur viror æternitatis; per sapphirum, excellentia divinæ nobilitatis. Amor vero in specie virginis pulcherrimæ consistorium circuibat decantans: *Gyrum cœli circuivi sola* ¹. (ECCLI. XXIV. 8.) In quibus verbis agnovit qualiter solus amor divinæ majestatis omnipotentiam sibi subegit, ejusque inscrutabilem sapientiam quasi infatuavit, et dulcissimam bonitatem ejus totam effudit, et illum divinæ justitiæ rigorem omnino devincens et in mansuetudinem convertens, ad nostræ miseræ exilium

1. Responsorium II. Noct. in Dominicis mensis Augusti.

Dominum majestatis inclinavit. In hoc quoque verbo : *et in fluctibus maris ambulavi* intellexit, qualiter omnes qui ante Legem et sub Lege et gratia, in suis tribulationibus Deo per amorem fideliter adhæserunt, cuncta adversantia et vitia per amorem devicerunt.

Dehinc amor iterum decantabat : *Audit eum in gyro sedis*, etc. per quod intellexit qualiter Sancti modo in jubilo decantant omnia quæ Deus in eis fecit magnalia ; scilicet quam investigabili eos sapientia elegit, quam gratuito eos justificavit et sua gratia dignos effecit, quam potenti et forti amore de omni miseria liberavit, et omnia non solum bona, sed etiam eorum mala eis in bonum et salutem convertit ; quam laudem Deus tam gratissime a Sanctis acceptat ac si illi non ab eo, sed a seipsis hæc tanta bona haberent, et tamen illi soli gloriam deferrent.

Deinde iterum visum est ei quasi amor staret a dextris Dei, de cujus Corde procedebat quoddam instrumentum suavisonum, tendens ad cor illius Virginis, psalterium scilicet, habens decem chordas, sicut in psalmo dicitur : *In psalterio decem chordarum psallam tibi.* (PSAL. XXXII. 2.) Per novem chordas significabantur novem chori Angelorum. in quibus ordinatus est populus Sanctorum ; per decimam vero chordam ipse Dominus, Rex Angelorum et sanctificator omnium Sanctorum. Tunc anima procidit ante Dominum, et primam chordam leviter tangens, laudabat Dominum dicens : *Te Deum Patrem ingenitum* ; in secunda : *Te Filium unigenitum* ; in tertia : *Te Spiritum sanctum Paraclitum* ; in quarta : *sanctam et individuum Trinitatem* ; in quinta : *toto corde et ore confitemur* ; in sexta : *laudamus* ; in septima : *atque benedicimus* ; in octava : *tibi gloria* ; in nona : *in sæcula* ;

Psalterii
decem
chordæ.

1. Antiphona ad Magnificat in festo SS. Trinitatis.

in decima autem chorda cantare non potuit, quia ad Dei celsitudinem adhuc attingere non poterat.

Dominus
magister
animæ.

Post hæc, vidit in pectore Domini perlucidum speculum, in quo erat hominis facies in modum lunæ. Et illa mirari cœpit quid hoc sibi vellet. Cui Dominus : « In hoc edocearis. » Statim per oculos intellexit designari quia ipse solus est æterna sapientia, quæ scit omnia in cœlo et in terra, et seipsum solus perfecte et perlucide agnoscit, quem nulla potest comprehendere creatura. Et Dominus : « Quis te hoc docuit ? » Cui illa : « A te omnium bonorum largitore sum edocta, qui doces hominem scientiam, et inspiras ei omnem sapientiam. » Per os cognovit quia Deus est immensus et incomprehensibilis in sua omnipotentia, et omnes in cœlo et in terra ipsum ad plenum laudare non sufficiunt ; sed ipse solus suimetipsius laudis plena est sufficientia, qui solus perfecte novit quanta amoris magnitudine dat se amanti animæ, et quotidie in altari hostiam se offert Deo Patri, pro fidelium salute, quod nec Cherubim nec Seraphim nec omnes cœlicæ Virtutes ad plenum valent investigare. Et Dominus : « Quis hoc te docuit ? » Et illa : « Tu magistrorum optime, totius auctor bonitatis, et lumen verum illuminans omnem hominem in hunc mundum venientem. »

Anima
per dextram
Domini
benedicit.

Tunc reclinavit se anima illa supra pectus dilectoris sui Domini laudans eam ex omnibus viribus, sensibus ac motibus suis, in seipso, et per seipsum ; et quo plus laudabat adhærens illi, eo plus in seipsa deficiens in nihilum est redacta ; tamquam cera liquescens a facie ignis, in seipsa liquefiebat, et in Deum transibat, unita ei feliciter et adstricta vinculo individue unionis. Exhinc desiderabat ut omnes in cœlo et in terra participes Dei gratiæ efficerentur. Et accipiens manum Domini, adeo magnam crucem fecit ut videretur sibi cœlum et terram inde repleti. Et ex hoc gaudium cœlestium augmentabatur, reis venia, tristibus

solamen, justis fortitudo et perseverantia dabatur, purgandisque animabus absolutio et pœnarum alleviatio reddebatur.

CAPUT XXXVI.

QUALITER HOMO PŒNAS SUAS COMMITTIT DEO, ET DE BONITATE
CORDIS DEI, ET QUALITER DEUS VIRGINES SUSCIPIT.

ALIA vice, cum propter infirmitatem suam inutilem se reputaret, et pœnas suas infructuosas judicaret, dixit ad eam Dominus: « Repone omnes pœnas tuas in Cor meum, et ego eas tam excellenter perficiam, sicut unquam passio alicujus transferri altius potuit. Nam sicut divinitas omnes passiones meæ humanitatis in se trajiciens sibi counivit, sic pœnas tuas in meam divinitatem penitus transferam, et cum mea passione unum faciam, illamque clarificationem quam Deus Pater glorificatæ humanitati meæ pro universis passionibus contulit, tibi participabo. Singulas enim pœnas tuas amori consigna dicens: O amor, ea intentione qua hæc de Corde Dei mihi attulisti, tibi committo, orans ut ea in summa gratitudine perfecta ibidem reconsignes.

In Cor
divinum
reponantur
nostræ
pœnæ.

Cum etiam me laudare desideras, et in pœnis tuis non prævales, ora ut ea laude qua in cruce Deum Patrem in pœnis meis laudavi et in ea gratitudine qua ipsi gratias egi, quia me voluit pro mundi salute talia pati, et in amore quo pœnas libens et volens sustinui, ipsum pro tuis pœnis collaudem et benedicam. Et sicut passio mea in cœlo et in terra infinitum attulit fructum, sic pœnæ tuæ, sive quæcumque tribulatio, hoc modo mihi commissa, in unione passionis meæ, tam fructifera erit, ut singulis in cœlo gloriam, justis

Pro non
valente,
Christus
in cruce
laudat.